

L'ÈXIT EN EL TEATRE

per J. B. XURIGUERA

Els empresaris de tots els teatres del món es mostren recelosos envers els autors nous. Naturalment, pesen damunt d'ells unes càrregues feixugues i al donar entrada a un escriptor desconegut, veuen sempre el perill d'una fallida, millor dit, d'un esfondrament.

Es per aquest motiu que els veiem lligats a les glòries velles i només gosen donar al públic les produccions ja famoses o les obres dels autors reconeguts. Només ha faltat que si alguna vegada han provat fortuna, és a dir, si en alguna ocasió s'han deixat emportar per una esperança i han obert les portes a un autor nou, si aleshores els acompanya el fracàs, arriben fàcilment a la conclusió que el més prudent és no moure's del camí tradicional i no llençar-se a cap altra aventura perillosa.

Però això no és nou. Sempre han estat difícils els primers passos d'un autor que encara no ha estrenat.

A París estan en el cinquè any de les representacions de «Patate», la famosa obra de Marcel Achard. Algun crític ha apuntat la possibilitat que aquesta obra durí deu anys seguits. Seria, veritablement, un cas extraordinari, però no mancat de lògica.

En un article publicat en aquestes mateixes pàgines explicàvem les grans dificultats que trobà Marcel Achard per a estrenar la seva primera obra. Però el secret fou que el gran Charles Dullin l'acollí ara fa trenta-cinc anys, i li obri el teatre a risc de perdre els diners. Es donà, doncs, la rara oportunitat de trobar un director que es decidí a córrer l'aventura.

1d
Sembla que sigui una mena de fatalitat que els homes que un dia arriben a la fama coneguin els començos plens de dificultats. Així hem vist néixer en petits teatres i lluny del públic homes com Ionesco, Audiberti, Becket, Adamov, Schehadé, Vauthier i Gheldéroffe. Avui, ja passades totes les penes, aquests autors gaudeixen del favor general.

Aquells que miren el teatre con una font d'ingressos, trobaran natural aquesta reserva dels nostres empresaris a acollir els autors nous. No voldriem pas nosaltres portar-los a una situació desesperada. És naturalíssim que cerquin les obres que creguin han de donar-los més beneficis. És un sentiment humà digne de tots els respectes, el treballar per guanyar diners.

Però si ens aturem a pensar per un moment que la producció dramàtica és una branca de la Literatura i que el teatre és una escola, veurem que podem també demanar que tota la producció teatral no vagi encaminada a cercar el favor del públic en detriment de la qualitat, i que tothom reconeixeria molt digna i honorable l'actitud d'aquell empresari que obrís les portes de tant en tant a un autor nou, i tingués un concepte del teatre agermanat al criteri de convertir l'art en ideal.